

در سیر بالحق فی الخلق، انسان تنها احکام الهی را در میان خلق اظهار می‌کند

شماره پرسش: ۷۶۱۸

تاریخ ارسال پرسش: ۱۳۹۲/۱۲/۱۳ ۰۶:۰۰:۰۰

متن پرسش

سلام علیکم آیا امکان دارد که قوای ذهنی عارف کامل که در مقام سیر فی الخلق به الحق و موظف به دعوت مردم به حق است در اثر کهولت سن یا دیگری بیماری ها آنچنان دچار ضعف شود که از تشخیص حق و باطل در سیر عملی خویش باز بماند و باعث گمراهی مردم شود؟ البته ما این را در مورد هیچ کدام از معصومین سراغ نداریم. اما در مورد غیر چهارده معصوم آیا برای کسی که به این مقام شامخ عرفانی رسیده باشد چنین عارضه ای ممکن است یا این که چنان مقامی بالضروره از هر نقصی که مایه خطای در تشخیص باشد نیز جلوگیری میکند؟ سوال از این جهت حساس است که اگر بپذیریم عارف کامل در اثر کهولت سن یا بیماری دچار چنین عارضه ای شود تبعاً شایستگی اقامه حق در خلق را نخواهد داشت. اما آن چه ذهنم را به این سوال مشغول کرد این بود که علامه طباطبایی که البته مثل مرحوم حضرت امام (ره) قیام اجتماعی به حق نداشتند در انتهای عمر حواسشان درست کار نمی کرده و دچار نقصان حافظه شده بودند البته نمی دانم آیا آن مقامی را که برای حضرت امام با تمام لوازمش محقق می دانیم برای حضرت علامه هم محقق می دانیم یا نه. نظر ما در مورد خود امام (ره) این است که ایشان تا آخر عمر حتی در سال های پایانی که قلبشان با باطری کار می کرده است نیز از لحاظ قوای ذهنی و حواس در سلامت کامل بوده اند.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: در سیر بالحق فی الخلق، انسان تنها احکام الهی را در میان خلق اظهار می‌کند هرچند ممکن است حواس ظاهری او از بیرون چیزی را نگیرد و حتی مثل علامه تشنگی بدن و نیاز به آب را احساس نکند ولی در همان حال اگر از ایشان سؤال شود در اظهار حق کوچکترین نقصانی ندارند. در مورد حضرت امام می‌توان گفت چون در سیر بالحق فی الخلق مأمور توجه به جزئیات امور اجتماعی بودند می‌توانستند حکم حقانی آن امور را هم مطرح کنند. موفق باشید